

Arrest

nr. 175 937 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BEL, die *loco* advocaat C. MOUTON verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u een sjiïet van sheikh origine, afkomstig uit Gujrat in de provincie Punjab. U zou op 31 augustus 1995 geboren zijn in Dubai (Verenigde Arabische Emiraten), waar uw vader op dat moment werkzaam was. Jullie zouden toen u nog jong was naar Gujrat (Pakistan) zijn teruggekeerd, waar u zou gebleven zijn tot aan uw uiteindelijke vertrek. Omwille van het feit dat jullie sjiïet zijn, zouden jullie vaak lastiggevallen zijn door wahabieten. Omdat uw moeder zelf uit een wahabitische familie afkomstig zou zijn, zouden jullie vaak problemen hebben gekend met de broers van uw moeder. Uw oudste broer zou ook vaak lastiggevallen zijn omdat hij een sjiïet was en daardoor zo'n acht tot tien jaar geleden zelfmoord gepleegd hebben. Uw vader zou ook verschillende keren door hen zijn aangevallen. Zelf zou u twee tot drie maanden voor uw vertrek

ook fysiek zijn aangevallen. U zou toen samen met uw jongste broer, vader en een enkele andere personen op stap geweest zijn toen u werd aangevallen door uw oom Shahid Hussain en enkele leden van zijn wahabitische organisatie. Jullie zouden met houten stokken geslagen zijn en daarbij gewond geraakt zijn. Jullie zouden daarop klacht hebben willen indienen tegen uw oom en zijn groepering, maar de lokale politie zou daar niets mee hebben durven doen. Uw broer zou daarop Pakistan verlaten hebben. Uw ouders zouden eerst naar familie in Gujrat verhuisd zijn en dan naar Lahore. Zelf zou u in de tussentijd, op de zesde dag van de ramadan 2015, Pakistan verlaten hebben. Via Iran reisde u naar Turkije en doorkruiste u Griekenland, Macedonië, Hongarije, Oostenrijk, Duitsland om finaal in België aan te komen waar u op 24 november 2015 asiel aanvraagde.

Uw broer, AMJAD, Umer (o.v. 8.139.338) had al op 7 oktober 2015 asiel aangevraagd in België en werd op 20 januari 2016 door het CGVS de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat u uw **identiteit niet ontegensprekelijk kon aantonen**. U legde namelijk geen enkel identiteitsbewijs neer. U legde over uw gebrek aan identiteitsdocumenten bovendien stereotiepe verklaringen af. Zo hield u het erbij dat uw originele identiteitskaart en paspoort in Iran (u wist overigens niet waar precies) zouden zijn afgenomen door dieven en u niet over een kopie van een van uw identiteitsdocumenten beschikte (zie CGVS, p.3). U legt ook geen enkel ander document neer dat uw identiteit zou kunnen staven. Bovendien heeft u ook nagelaten de Pakistaanse ambassade in België te contacteren teneinde uw identiteit aan de Belgische asielinstanties aan te tonen (zie CGVS, p.8), hoewel u aangaf geen vrees te koesteren jegens de Pakistaanse autoriteiten. U werd er overigens van in het begin van uw asielprocedure op gewezen alle relevante documenten voor te leggen, in het bijzonder documenten die uw identiteit kunnen staven.

Het feit dat u geen enkel identiteitsbewijs aan de Belgische asielinstanties voorlegde en hierover weinig overtuigende verklaringen aflegde, doet vermoeden dat u deze bewust achterhoudt om de erin vervatte informatie te verbergen.

Het CGVS heeft **aldus geen zicht op uw identiteit**, nochtans een essentieel element in elke asielaanvraag. Verder wijst het CGVS er in het licht van eventueel later toegevoegde documenten al op dat uit toegevoegde informatie blijkt dat (ver)als(t)e documenten vaak voorkomen in Pakistan (zie blauwe map, doc1).

Verder dient er vastgesteld te worden dat er **absoluut geen geloof** kan worden gehecht aan de door u **ingeroept vrees voor vervolging**. Er duiken immers **enkele ernstige inconsistenties** op tussen uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze die u liet optekenen bij het CGVS, alsook met de verklaringen die uw broer AMJAD, Umer (CGVS 15/27759) over dezelfde feiten liet optekenen.

Zo liet u op de vragenlijst van het CGVS, die u invulde bij de DVZ, optekenen dat u zelf twee keer fysiek werd aangevallen door de wahabieten, handlangers van uw oom Shahid Hussain. De eerste keer zou ongeveer twee jaar geleden geweest zijn, de tweede in 2015 – u wist echter niet wanneer (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het CGVS verklaart u dan plots weer uitdrukkelijk dat u slechts één keer fysiek werd aangevallen, en kan u het incident plots wel min of meer in de tijd plaatsen, met name twee tot drie maanden voor uw vertrek uit Pakistan (ramadan 2015) (zie CGVS, p.14). U had geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid, u kwam niet verder dan dat u ook tijdens het vorige interview gezegd zou hebben dat u slechts één keer werd aangevallen (zie CGVS, p.15). Nochtans werd ook dit gehoor afgenomen met de hulp van een tolk die het Punjabi machtig is en verklaarde u zich na afloop akkoord met de weergave van uw verklaringen. Bovendien gaf u ook aan het CGVS aan dat uw verklaringen bij de DVZ correct werden weergegeven (zie CGVS, p.2).

Dat u over een dergelijk essentieel element van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Overigens had uw broer het tijdens zijn gehoor dan weer over november 2014 (zie CGVS 15/27759, p.28), wat neerkomt op ruim een half jaar voor uw beweerde vertrek. U werd hierop gewezen door het CGVS, maar had hier evenmin een afdoende uitleg voor. U kwam niet verder dan dat u vertelde wat u er met u was gebeurd en u niet wist wat er met gebeurd was (zie CGVS, p.17). Nochtans gaven jullie beide uitdrukkelijk te kennen op dat moment samen geweest te zijn en de aanval samen te hebben ondergaan. Dat jullie hierover dan dermate verschillende verklaringen over afleggen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde problemen.

Voorts maakt deze situering in de tijd dat er ook ernstig kan getwijfeld worden aan uw verklaringen over het vertrek van uw broer en ook dat van u zelf uit Pakistan. U verklaarde immers dat u zelf twee tot drie maanden na dit incident vertrokken zou zijn uit Pakistan, op de zesde dag van de ramadan 2015 (zie CGVS, p.5, p.14). U liet verder optekenen dat uw broer ongeveer twee tot drie maanden voor u het land verlaten zou hebben (zie CGVS, p.7), wat dan ook neerkomt op de periode van deze beweerde aanval. Uw broer gaf echter aan dat hij op de vijfde dag van de ramadan 2015 Pakistan verliet (dus een dag voor uw beweerde vertrek) en hij nadien nog veel langer in Pakistan zou gebleven zijn. Hij was overigens ook niet geheel coherent in zijn verklaringen hierover, en gaf eerst aan dat hij nog anderhalf jaar in het land bleef, nadien had hij het over één maand (zie CGVS 15/22759, p.28).

Verder dient er nog op enkele inconsistenties gewezen te worden tussen jullie beider verklaringen over het incident en de nasleep ervan. **Zo** gaf u aan dat enkel uw vader, maar niet u, noch uw broer, na afloop van het incident opgenomen diende te worden in het ziekenhuis (zie CGVS, p.15). Uw broer echter beweerde dan weer dat ook hij wel degelijk vier of vijf dagen werd opgenomen (zie CGVS 15/22759, p.27). **Verder** had uw broer ook laten optekenen dat de politie de aanval ter plaatse had doen stoppen, enkele mensen zou hebben opgepakt en een politierapport zou hebben opgesteld (zie CGVS 15/22759, p.28). Zelf repte u echter met geen woord over een dergelijke interventie van de politie. Verder gaf u aan dat jullie nadien naar de politie zouden gestapt zijn om klacht neer te leggen (zie CGVS, p.14). **Voorts** liet u optekenen dat u door een twintigtal mensen werd aangevallen (zie CGVS, p.15), uw broer had het over tien tot twaalf mensen (zie CGVS 15/22759, p.29).

U legde **bovendien** geen enkel begin van bewijs van dit incident neer. Nochtans gaf u uitdrukkelijk te kennen dat er wel degelijk een politierapport werd opgemaakt. U legde dit evenwel niet voor en legde ook hierover stereotiepe en weinig geloofwaardige verklaringen af. U gaf immers ook hierover aan dat deze werden afgenomen in Iran. U sprak in eerste instantie overigens ook van verschillende documenten van de politie (zie CGVS, p.3), later hield u het erbij dat het enkel om het politierapport ging (zie CGVS, p.11). Daarnaast is het bijzonder opmerkelijk te noemen dat u geen ander exemplaar of kopie van dit document kon voorleggen. U gaf als uitleg dat uw vader gezegd zou hebben dat het te gevaarlijk was om dat te proberen. Uw broer legde opmerkelijk genoeg ter staving van zijn asielaanvraag wel (een kopie van) dit politierapport voor, het welk hij nog in zou ontvangen hebben via uw vader. U zou overigens ook in België nog contact met uw broer gehad hebben, wat deze vaststelling nog bevreemdender maakt.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt nog **verder** ondermijnd door de **tegenstrijdige verklaringen** die u aflegde over de **oorzaak** van jullie problemen in Pakistan. U liet immers optekenen, zowel voor de DVZ als in eerste instantie op het CGVS dat uw beide ouders sjiit zijn (zie DVZ Verklaring, pt.6 & pt.9; zie CGVS, p.5). Verder tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer plots dat uw moeder uit een wahabitische familie komt en jullie problemen te herleiden zijn tot de moeilijkheden met jullie ooms langs moederszijde (zie CGVS, pp.11-13). Dat u ook over dit kernelement in uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet uw geloofwaardigheid helemaal teniet. Uw uitleg hiervoor, dat u dat ook bij uw eerdere interview (op de DVZ) zo zou verklaard hebben (zie CGVS, p.13), overtuigt uiteraard helemaal niet. **Ook** de verklaringen van uw broer hierover kenden overigens een opmerkelijk gelijklopende evolutie. U gaf **bovendien** ook nergens op de vragenlijst van het CGVS, gevraagd uw problemen te beschrijven, nergens aan dat het om een probleem binnen de familie zou gaan, noch dat uw moeder uit een wahabitische familie zou komen. U gaf er wel aan dat u als sjiit problemen had met lokale wahabieten en vermeldde ook Shahid Hussein, maar liet nergens uitschijnen dat het hier om uw oom ging (zie CGVS Vragenlijst). Uw broer gaf **overigens** ook aan geen ernstige problemen met de familie gehad te hebben en verder dat Shahid slechts verre familie van jullie was (zie CGVS 15/22759, p.13 & p.31).

U legde nog **verder** opmerkelijke verklaringen af over deze oom en zijn beweerde prominente rol in de lokale wahabitische organisatie. U verklaarde zelf dat uw oom hun leider zou zijn, uw broer gaf nergens iets dergelijks aan. Voorts kon u, ondanks de beweerde ernst van uw probleem, ook zo goed als niets vertellen over deze organisatie of de precieze rol van uw oom erin. U wist niet van welke organisatie hij precies 'de baas' was en kon er niets spontaan over vertellen. Gevraagd wat uw oom er dan precies bij deed, kwam u niet verder dan dat hij er bij betrokken was en een heel grote baard had (zie CGVS, p.13).

Voorts kan nog opgemerkt worden dat u en uw broer ook over de zelfmoord van jullie oudste broer, dit eveneens ten gevolge van problemen met wahabieten, uiteenlopende verklaringen aflegden. Zelf gaf u aan dat hij acht tot tien jaar geleden zelfmoord pleegde (zie CGVS, p.7), uw broer hield het op vier tot vijf jaar geleden (zie CGVS 15/22759, p.29). Uw vermeende lage opleidingsniveau is hiervoor geen vergoelijking, gezien u ook daarover uiteenlopende verklaringen aflegde. Zo gaf u ten overstaan van de DVZ aan dat u slechts twee tot drie jaar naar school was geweest, enkel Punjabi machtig bent en slechts uw handtekening kan schrijven. Op het CGVS verklaarde u dan weer vijf tot zes jaar naar school te zijn geweest, ook het Urdu goed machtig te zijn en in deze taal tevens ook te kunnen schrijven (zie CGVS, p.6). Uw relatief jonge leeftijd mag verder ook geen excuus zijn, u geeft het CGVS zoals gezegd helemaal geen duidelijk zicht op uw werkelijke identiteit en leeftijd.

Dat u **ten slotte** verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het

geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 1, 2. van het Protocol betreffende de Status van Vluchtelingen, opgemaakt te New York op 31 januari 1967 en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

*“Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen.
(...)”*

Verder wijst het CGVS er in het licht van eventueel later toegevoegde documenten al op dat uit toegevoegde informatie blijkt dat (ver)als(t)e documenten vaak voorkomen in Pakistan (zie blauwe map, doc1).

Verder dient er vastgesteld te worden dat er **absoluut geen geloof** kan worden gehecht aan de door u **ingeroepen vrees voor vervolging**. Er duiken immers **enkele ernstige inconsistenties** op tussen uw verklaringen afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze die u liet optekenen bij het CGVS, alsook met de verklaringen die uw broer AMJAD, Umer (CGVS 15/27759) over dezelfde feiten liet optekenen.

Zo liet u op de vragenlijst van het CGVS, die u invulde bij de DVZ, optekenen dat u zelf twee keer fysiek werd aangevallen door de wahabieten, handlangers van (...) Shahid Hussain. De eerste keer zou ongeveer twee jaar geleden geweest zijn, de tweede in 2015 – u wist echter niet wanneer (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Op het CGVS verklaart u dan plots weer uitdrukkelijk dat u slechts één keer fysiek werd aangevallen, en kan u het incident plots wel min of meer in de tijd plaatsen, met name twee tot drie maanden voor uw vertrek uit Pakistan (...) (zie CGVS, p.14). U had geen uitleg voor deze tegenstrijdigheid, u kwam niet verder dan dat u ook tijdens het vorige interview gezegd zou hebben dat u slechts één keer werd aangevallen (zie CGVS, p.15). Nochtans werd ook dit gehoor afgenomen met de hulp van een tolk die het Punjabi machtig is en verklaarde u zich na afloop akkoord met de weergave van uw verklaringen. Bovendien gaf u ook aan het CGVS aan dat uw verklaringen bij de DVZ correct werden weergegeven (zie CGVS, p.2).

Dat u over een dergelijk essentieel element van uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegt, ondermijnt in zeer ernstige mate de geloofwaardigheid ervan.

Overigens had uw broer het tijdens zijn gehoor dan weer over november 2014 (zie CGVS 15/27759, p.28), wat neerkomt op ruim een half jaar voor uw beweerde vertrek. U werd hierop gewezen door het CGVS, maar had hier evenmin een afdoende uitleg voor. U kwam niet verder dan dat u vertelde wat u er met u was gebeurd en u niet wist wat er met gebeurd was (zie CGVS, p.17). Nochtans gaven jullie beide uitdrukkelijk te kennen op dat moment samen geweest te zijn en de aanval samen te hebben ondergaan. Dat jullie hierover dan dermate verschillende verklaringen over afleggen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde problemen.

Voorts maakt deze situering in de tijd dat er ook ernstig kan getwijfeld worden aan uw verklaringen over het vertrek van uw broer en ook dat van u zelf uit Pakistan. U verklaarde immers dat u zelf twee tot drie maanden na dit incident vertrokken zou zijn uit Pakistan, op de zesde dag van de ramadan 2015 (zie CGVS, p.5, p.14). U liet verder optekenen dat uw broer ongeveer twee tot drie maanden voor u het land verlaten zou hebben (zie CGVS, p.7), wat dan ook neerkomt op de periode van deze beweerde aanval. Uw broer gaf echter aan dat hij op de vijfde dag van de ramadan 2015 Pakistan verliet (dus een dag voor uw beweerde vertrek) en hij nadien nog veel langer in Pakistan zou gebleven zijn. (...)

Verder dient er nog op enkele inconsistenties gewezen te worden tussen jullie beider verklaringen over het incident en de nasleep ervan. **Zo** gaf u aan dat enkel uw vader, maar niet u, noch uw broer, na afloop van het incident opgenomen diende te worden in het ziekenhuis (zie CGVS, p.15). Uw broer echter beweerde dan weer dat ook hij wel degelijk vier of vijf dagen werd opgenomen (zie CGVS 15/27759, p.27). **Verder** had uw broer ook laten optekenen dat de politie de aanval ter plaatse had doen stoppen, enkele mensen zou hebben opgepakt en een politierapport zou hebben opgesteld (zie CGVS 15/27759, p.28). Zelf repte u echter met geen woord over een dergelijke interventie van de politie. Verder gaf u aan dat jullie nadien naar de politie zouden gestapt zijn om klacht neer te leggen (zie CGVS, p.14). **Voorts** liet u optekenen dat u door een twintigtal mensen werd aangevallen (zie CGVS, p.15), uw broer had het over tien tot twaalf mensen (zie CGVS 15/27759, p.29).

U legde **bovendien** geen enkel begin van bewijs van dit incident neer. Nochtans gaf u uitdrukkelijk te kennen dat er wel degelijk een politierapport werd opgemaakt. U legde dit evenwel niet voor en legde ook hierover stereotiepe en weinig geloofwaardige verklaringen af. U gaf immers ook hierover aan dat deze werden afgenomen in Iran. U sprak in eerste instantie overigens ook van verschillende documenten van de politie (zie CGVS, p.3), later hield u het erbij dat het enkel om het politierapport ging (zie CGVS, p.11). Daarnaast is het bijzonder opmerkelijk te noemen dat u geen ander exemplaar of kopie van dit document kon voorleggen. U gaf als uitleg dat uw vader gezegd zou hebben dat het te gevaarlijk was om dat te proberen. Uw broer legde opmerkelijk genoeg ter staving van zijn asielaanvraag wel (...) dit politierapport voor, het welk hij nog in zou ontvangen hebben via uw vader. U zou overigens ook in België nog contact met uw broer gehad hebben, wat deze vaststelling nog bevreemdender maakt.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt nog **verder** ondermijnd door de **tegenstrijdige verklaringen** die u aflegde over de **oorzaak** van jullie problemen in Pakistan. U liet immers optekenen, zowel voor de DVZ als in eerste instantie op het CGVS dat uw beide ouders sjiit zijn (zie DVZ Verklaring, pt.6 & pt.9; zie CGVS, p.5). Verder tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer plots dat uw moeder uit een wahabitische familie komt en jullie problemen te herleiden zijn tot de moeilijkheden met jullie ooms langs moederszijde (zie CGVS, pp.11-13). Dat u ook over dit kernelement in uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet uw geloofwaardigheid helemaal teniet. Uw uitleg hiervoor, dat u dat ook bij uw eerdere interview (op de DVZ) zo zou verklaard hebben (zie CGVS, p.13), overtuigt uiteraard helemaal niet. **Ook** de verklaringen van uw broer hierover kenden overigens een opmerkelijk gelijklopende evolutie. U gaf **bovendien** ook nergens op de vragenlijst van het CGVS, gevraagd uw problemen te beschrijven, nergens aan dat het om een probleem binnen de familie zou gaan, noch dat uw moeder uit een wahabitische familie zou komen. U gaf er wel aan dat u als sjiit problemen had met lokale wahabieten en vermeldde ook Shahid Hussein, maar liet nergens uitschijnen dat het hier om uw oom ging (zie CGVS Vragenlijst). Uw broer gaf **overigens** ook aan geen ernstige problemen met de familie gehad te hebben en verder dat Shahid slechts verre familie van jullie was (zie CGVS 15/22759, p.13 & p.31).

U legde nog **verder** opmerkelijke verklaringen af over deze oom en zijn beweerde prominente rol in de lokale wahabitische organisatie. U verklaarde zelf dat uw oom hun leider zou zijn, uw broer gaf nergens iets dergelijks aan. Voorts kon u, ondanks de beweerde ernst van uw probleem, ook zo goed als niets vertellen over deze organisatie of de precieze rol van uw oom erin. U wist niet van welke organisatie hij precies 'de baas' was en kon er niets spontaan over vertellen. Gevraagd wat uw oom er dan precies bij deed, kwam u niet verder dan dat hij er bij betrokken was en een heel grote baard had (zie CGVS, p.13).

Voorts kan nog opgemerkt worden dat u en uw broer ook over de zelfmoord van jullie oudste broer, dit eveneens ten gevolge van problemen met wahabieten, uiteenlopende verklaringen aflegden. Zelf gaf u aan dat hij acht tot tien jaar geleden zelfmoord pleegde (zie CGVS, p.7), uw broer hield het op vier tot vijf jaar geleden (zie CGVS 15/22759, p.29). Uw vermeende lage opleidingsniveau is hiervoor geen vergoelijking, gezien u ook daarover uiteenlopende verklaringen aflegde. Zo gaf u ten overstaan van de DVZ aan dat u slechts twee tot drie jaar naar school was geweest, enkel Punjabi machtig bent en slechts uw handtekening kan schrijven. Op het CGVS verklaarde u dan weer vijf tot zes jaar naar school te zijn geweest, ook het Urdu goed machtig te zijn en in deze taal tevens ook te kunnen schrijven (zie CGVS, p.6).
(...)

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker verwijst in eerste instantie naar het feit dat hij het kind is van een wahabiet (zijn moeder) en een niet-wahabiet (zijn vader) en dat hij aangezien hij niet behoort tot de wahabitische familie bedreigd werd. Verzoeker gaat hiermee lijnrecht voorbij aan de vaststelling dat verzoeker zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als initieel op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn beide ouders sjiit zijn. Het is pas later tijdens hetzelfde gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker verklaarde dat zijn

moeder uit een wahabitische familie komt en hun problemen te herleiden zijn tot de moeilijkheden met zijn oom langs moederszijde.

Verzoeker gaf bovendien ook nergens op de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, gevraagd zijn problemen te beschrijven, aan dat het om een probleem binnen de familie zou gaan, noch dat zijn moeder uit een wahabitische familie zou komen. Verzoeker gaf er wel aan dat hij als sjiïet problemen had met lokale wahabieten en vermeldde ook S. H., maar liet nergens uitschijnen dat het hier om zijn oom ging. Verzoekers broer gaf overigens ook aan geen ernstige problemen met de familie gehad te hebben en verder dat S. slechts verre familie van hen was.

Verzoekers verklaring dat de politie niet wenste over te gaan tot akteneming staat in schril contrast met verzoekers verklaring op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij verzoeker stelde dat de politie een rapport had geschreven nadat zij een klacht hadden ingediend (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Het argument dat tengevolge de onwil van de politie om akte te nemen van de gedane bedreigingen, kan worden afgeleid dat de politie "pro-wahabisme" is wat een verhoogde kans teweegbrengt voor verzoeker gevisieerd te worden door dezelfde politie is slechts een algemene en volstrekt hypothetische bewering zonder enige grond. Overigens houdt een dergelijke opmerking geen steek aangezien de politie volgens verzoekers eerdere verklaringen wel degelijk bereid was om een rapport neer te schrijven. Bovendien doet verzoeker geen afbreuk aan de bovenstaande concrete vaststellingen aangaande de tegenstrijdigheden en inconsistenties in de verklaringen van verzoeker en zijn broer wat betreft het incident en de nasleep ervan. Het theoretische en algemene betoog omtrent wahabisme kan evenmin afbreuk doen aan de bovenstaande concrete vaststellingen. Voor zover verzoeker verwijst naar zijn "ongetuigdheid", moet worden opgemerkt dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven, ongeacht diens opleidingsniveau. Overigens is het niet zo dat "ongeschooldheid" de verstandelijke vermogens aantast waardoor verzoeker niet in staat zou zijn om de gebeurtenissen correct weer te geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoeker worden verwacht dat hij over bovenstaande zaken eenduidige verklaringen aflegt en dat deze stroken met de verklaringen van zijn broer, aangezien zij in het kader van hun asielrelaas dezelfde problemen aanhalen. Verzoekers vermeende ongeschooldheid kan bovendien niet ter vergoelijking worden aangewend, gezien hij ook daarover uiteenlopende verklaringen aflegde. Zo gaf verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij slechts twee tot drie jaar naar school was geweest, enkel Punjabi machtig is en slechts zijn handtekening kan schrijven. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer vijf tot zes jaar naar school te zijn geweest, ook het Urdu goed machtig te zijn en in deze taal tevens ook te kunnen schrijven (stuk 6, gehoorverslag, p.6).

Voor zover verzoeker de verschillende tegenstrijdigheden in zijn verklaringen alsook met deze van zijn broer wijt aan *"de pejoratieve psychologische ervaringen die verzoeker diende te ondergaan in zijn thuisland"*, aanzien werd als een *"bastaard"*, zijnde een kind dat niet welkom was in de familie en de vele bedreigingen die een stempel hebben gedrukt op het leven van een persoon van 21 jaar, moet worden herhaald dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Overigens brengt verzoeker geen enkel begin van bewijs naar voor waaruit blijkt dat de beweerdde traumatische ervaringen van aard zijn dat verzoeker niet meer in staat zou zijn om coherente, gedetailleerde en consistente verklaringen af te leggen.

Hoewel verzoeker van mening is dat de vastgestelde tegenstrijdigheden details betreffen, doch dat er gelijkenis is waarbij zijn broer en hijzelf verklaren *"dat ze dreigingen ondergingen van de maternale familie en dat dit vooral hun vluchtreden is"*, kan verzoeker niet overtuigen. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben wel degelijk betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas en de reden waarom verzoeker zijn land van herkomst heeft moeten verlaten. Verzoeker toont geenszins aan dat deze vaststellingen betrekking hebben op elementen die niet de kern van het asielrelaas zouden uitmaken.

Waar verzoeker stelt dat *"Het wordt daarnaast verzoeker ook verweten geen begin van bewijs van dit incident voor te leggen alhoewel hij stelde dat er wel degelijk een politierapport werd opgesteld. Was het CGVS immers vergeten dat verzoeker gesteld had dat al zijn documenten werden afgepakt in Iran?"* kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker vertrekt vanuit een zeer ongenueanceerde lezing van de

bestreden beslissing. Het kan dan ook volstaan om de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dienaangaande hier integraal weer te geven:

*“U legde **bovendien** geen enkel begin van bewijs van dit incident neer. Nochtans gaf u uitdrukkelijk te kennen dat er wel degelijk een politierapport werd opgemaakt. U legde dit evenwel niet voor en legde ook hierover stereotiepe en weinig geloofwaardige verklaringen af. U gaf immers ook hierover aan dat deze werden afgenomen in Iran. U sprak in eerste instantie overigens ook van verschillende documenten van de politie (zie CGVS, p.3), later hield u het erbij dat het enkel om het politierapport ging (zie CGVS, p.11). Daarnaast is het bijzonder opmerkelijk te noemen dat u geen ander exemplaar of kopie van dit document kon voorleggen. U gaf als uitleg dat uw vader gezegd zou hebben dat het te gevaarlijk was om dat te proberen. Uw broer legde opmerkelijk genoeg ter staving van zijn asielaanvraag wel (een kopie van) dit politierapport voor, het welk hij nog in zou ontvangen hebben via uw vader. U zou overigens ook in België nog contact met uw broer gehad hebben, wat deze vaststelling nog bevreemdender maakt.”* Verzoeker doet geen afbreuk aan deze concrete vaststellingen.

Het is de Raad voorts een raadsel op welke manier verzoeker uit de bestreden beslissing afleidt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen impliciet aangeeft dat de beweringen van verzoeker tot de mogelijkheden behoren alwaar wordt erkend dat er geweld wordt gebruikt door andere organisaties dan die terreurorganisaties met het gebruik van de bewoording “het gros”. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aangehaalde paragraaf omtrent het geweld kadert in een beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien moet er uitdrukkelijk op gewezen worden dat de enkele verwijzing naar een algemeen gegeven niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

Voor zover verzoeker meent dat hij behoort tot een sociale groep, moet verzoeker erop worden gewezen dat het louter behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat verzoeker wordt vervolgd. Verzoeker dient immers een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker blijft tot heden in gebreke zijn vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Waar in verzoekers aanvullende nota die ter terechtzitting werd neergelegd enkel argumenten worden opgenomen gericht tegen de aanvullende nota van de verwerende partij van 29 augustus 2016 in de mate dat deze laatste aanvullende nota niet zou ingaan op de opmerkingen die in het verzoekschrift werden gemaakt en zich enkel en alleen baseert op de veiligheidssituatie in het land van herkomst dient te worden gewezen op de inhoud van de artikelen 39/60 en 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 39/60 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Uit de lezing van de aanvullende nota van verzoeker blijkt dat verzoeker inhoudelijk een aantal argumenten aanbrengt als repliek op de aanvullende nota van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Een replieknota kan krachtens artikel 39/76, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet slechts worden ingediend als repliek op het schriftelijk verslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van het onderzoek van de nieuwe gegevens en elementen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Gelet op artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan verzoekers aanvullende nota slechts in aanmerking worden genomen in zoverre deze betrekking heeft op de hierin aangevoerde nieuwe elementen en wordt deze voor het overige uit de debatten geweerd. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota geen nieuwe elementen conform artikel 39/76, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet ter kennis brengt, waardoor verzoekers aanvullende nota in zijn geheel uit de debatten wordt geweerd.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (EASO Country of Origin Information Report "*Pakistan. Security Situation*" van juli 2016, gevoegd bij de aanvullende nota van de verwerende partij) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit deze recente informatie blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal 'targeted killings', als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt dat de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij vier doden te betreuren vielen.

Niettegenstaande er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in

artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Actueel is er voor burgers in de provincie Punjab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing naar zijn asielrelaas is *in casu* niet dienstig, aangezien verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is (zie *supra*). Verzoekers betoog aangaande de beoordeling van het intern vestigingsalternatief is evenmin dienstig vermits *in casu* geen sprake is van een intern vestigingsalternatief.

Opnieuw moet verzoeker erop worden gewezen dat de enkele verwijzing naar een algemeen gegeven niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, waar hij verwijst naar algemene informatie omtrent de situatie in de provincie Punjab en Pakistan teneinde zijn verklaringen aannemelijk te maken. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF